DINGSDAG

30 JULIJ.

N°. 61.

1833.

SURINAAMSCHE COURANT.

Gouvernements Secretarij.

Den 26 Julij 1833.

Van wege Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal, wordt hiermede bekend gemaakt, dat ten gevolge van het daaromtrent gedaan verzoek, *Brieven van Manumissie* zijn verleend geworden:

Aan de Slaven WILLEMIJNTJE en HENDRIK, toebehoord hebbende aan C. MEIJSTERS.

Aan de Slavin LOUISA, toebehoord hebbende aan T. B. PARRY.

Aan de Slavin HENRIETTA, toebehoord hebbende aan JOHANNA SAELTZER.

Aan de Slavinnen BEBÉ en ANNA, toebehoord hebbende aan den Boedel van wijle LUCRETIE van BRUIJNING.

Aan de Slavinnen DOORTJE en WILHELMINA, bij den Heiligen Doop genaamd HELENA JACOBA DOORTJE en HENRIETTA SUSANNA WILHELMINA, toebehoord hebbende aan P. P. SPILLENAAR.

Aan de Slavin LOUISA CHRISTINA, toebehoord hebbende aan J. E. VAN WIJK geb. BEEKMAN *q. s.*

Aan den Slaaf MONTGOLFIER, toebehoord hebbende aan den Boedel van wijlen C. A. LEMMERS GODEFROY;— en dat gemelde *Gemanumitteerden* voortaan zullen heeten:

CAROLINA WILHELMINA IJZERLO.
HENDRIK CORTEL.
LOUISA TONSEL.
HENRIETTA WAPENVELD.
ELISABETH SILLEVOLDE.
ANNA SILLEVOLDE.
HELENA JACOBA DOROTHEA HEURNE.
HENRIETTA SUSANNA WILHELMINA MAATSTAF.
LOUISA CHRISTINA KOOTWIJK.
KAREL POLDERMAN.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

NIEUWSTIJDINGEN.

EXTRACTEN uit de NIEUWE AMSTERDAMSCHE COURANTEN van 27—28 MEI.

De *Allg. Zeitung* deelt eene reeks van door de Nieuwe GRIEKSCHE Regering uitgevaardigde verordeningen mede: wij merken daaronder de volgende, zich door hare gestrengheid onderscheiden wettelijke bepaling op, betreffende de straffen op de tegen de openbare binnenlandsche veiligheid begane misdaden en vergrijpen: Otto bij de gratie Gods, Koning van Griekenland:

Gehoord onze gezamenlijke Ministers:

Besluiten en bevelen als volgt:

Art. 1. Het dragen van schietgeweer, buiten magtiging der Regering is, te rekenen van den dag der afkondiging van het tegenwoordig besluit, zonder uitzondering, verboden, en elke overtreding wordt met drie maanden gevangenis, door kerking met dwang-arbeid, mitsgaders door verbeurd-verklaring van het geweer gestraft. De nadere voorschriften op het uitreiken van vergunningen tot geweer dragen zullen door eene bijzondere verordening worden vastgesteld.

Art. 2.) Al wie door wapening der staats-inwoners, tegen elkander, of door aanleiding van zoodanige wapening burgeroorlog verwekt, of onderneemt dezelve te verwekken, zal met den dood worden gestraft. Aan dezelfde straf wordt onderworpen, ieder deelnemer aan gewapende of ongewapende komplotten of zamenzweringen, welker oogmerk is, over gemeenten of bijzondere personen moord, plundering of verwoesting aan te brengen, zeeroof te plegen; steden, versterkte plaatsen, militaire posten, magazijnen, arsenalen, havens, schepen, gebouwen, woningen of andere tilbare of ontilbare voorwerpen van staats- of gemeentelijken eigendom met geweld te ontvoeren, in dezelven geweldigerhand binnen te dringen, of dezelven geheel of gedeeltelijk te vernielen; zich tegen de ter wering van zoodanige misdadige ondernemingen aangestelde overheids-personen, overheids-dienaren of militaire personen te verzetten of hen aan te randen; of alwie dergelijke komplotten of zamenzweringen smeedt, of anderen tot het smeden derzelven aanspoort, aan hen willens en wetens wapenen, amunitien of eenig ter volvoering der voorzeide misdaden dienend werktuig levert of verschaft; of eindelijk alwie aan zoodanige komplotten of zamenzweringen willens en wetens eene plaats ter bijeenkomst of een toevlugts-oord levert, hun mondbehoeften toezendt, of onderling met hen gemeenschap onderhoudt of aanknoopt. De tegenwoordige bepalingen zijn geldende, onverschillig of de voorzeide misdaden al dan niet volbragt zijn geworden. Deelnemers aan gewapende of ongewapende zamenrottingen worden met den dood gestraft, in het geval dat door de zamenrotting eene der voorzeide misdaden werkelijk voltrokken of ook slechts de voltrekking beproefd is geworden.

Art. 3. Met den dood worden verder gestraft: 1) degenen die zonder bevel of magtiging der Staatsregering troepen of soldaten doen aanwerven of opligten; of die aan dezelven wetens en willens wapenen of amunitien leveren of verschaffen. Degenen die zich op zoodanige wijze laten aanwerven of ligten, treft dezelfde straf. 2) Troepenaanvoerders, die hunne troepen verzameld houden, nadat door de Staatsregering derzelver ontbinding en afdanking is bevolen geworden. Dezelfde straf ondergaat degeen, die willens en wetens bij zoodanige troepen blijft dienen. 3) Degenen, die zonder daartoe geregtigd te zijn, of wettelijke magtiging te hebben, eene opperbevelhebbers plaats ter zee of te land op zich nemen of die zich onderstaan eene dergelijke aanstelling der Regering neêr te leggen. 4) Degenen die zeeroof plegen.

Art. 4. Alle heffing van belastingen zonder voorafgaande magtiging der staatsregering, mitsgaders alle onwettige afpersingen, van welken aard die ook zijn mogen, zullen met kerker en dwang-arbeid voor den tijd van vijf tot tien jaren gestraft worden.

Art. 5. Hij die eenen gevangene uit de strafplaats of op welke wijze ook uit de magt der overheid bevrijdt, zal met kerker en dwangarbeid voor den tijd van vijf tot tien jaren gestraft worden.

Art. 6. De door de vorige artikels bepaalde straffen zullen in denzelfden graad toegepast worden op al diegene, welke de door die artikelen vermelde misdaden slechts beproefd of op eenige wijze aan dezelve deel hebben genomen, hetzij als raadgevers, begunstigers of helpers.

Art. 7. Tot het beoordeelen der bij de vorige artikelen vermelde misdaden worden drie geregtshoven ingesteld. Het eene, voor het Oostelijke gedeelte van Griekenland en voor het eiland Salamis, heeft zijne zittingen te Ehebe; het andere voor het Westelijke gedeelte des Koningrijks, voor Achaie en Elis, te Missolonghi; en het derde, voor de overige gedeelten van het gebied, te Nauplia. Echter kunnen ook de zittingen der hoven met autorisatie der staatsregering, in eene andere plaats van hun distrikt gehouden worden.

Art. 8. Ieder der drie gemelde Geregtshoven bestaat uit eenen Voorzitter, vier Regters, eenen Staatsprokureur en eenen Griffier. Tot het slaan van een vonnis wordt enkele meerderheid van stemmen gevorderd. Tot de functien van Staatsprokureur, behoort het vervolgen en voorloopige constateren der misdaden, vervolgens de aanklagte der beschuldigden in de openbare teregtzittingen, en eindelijk het ten uitvoer leggen der uitgesproken vonnissen.

Art. 9. De regtspleging is summier. De veroordeeling moet in eene openlijke teregtzitting plaats hebben en binnen 24 uren na het uitspreken derzelve, ten uitvoer gelegd worden. Bij uitzondering kan echter de executie uitgesteld worden, wanneer het Geregtshof van ambtswege genade voor den veroordeelden verzoekt.

Art. 10. Deze verordening, welke door de tegenwoordige omstandigheden vereischt wordt, zal door de uitgave der te verwachten wetboeken buiten werking gesteld worden.

Art. 11. Alle onze Ministers zijn met de publicatie en executie dezer verordening belast.

NAUPLIA, 24 *Februarij 1833.*

In naam des Konings, het Regentschap: Graaf van Armansperg, *President;* von Maurer; von Heideck. *De Secretarissen van Staat:* S. Trekupis; A. Mauro Rordato; J. Khizo; D. Chrestides; K. Zograso, Ch. Klonares, D. Boulgaris.

Er is een, in een godsdienstig gezigt vrij merkwaardig geval gebeurd in eene provincie van Frankrijk, waar de geestelijkheid de meeste magt heeft behouden. In het arrondissement Oranje (Vaucluse) heeft een vrij groot aantal katholijke huisgezinnen het protestantisme omhelsd en zelve eene hervormde kerk opgerigt. — Te Malaucene, anders misschien de meest pausgezinde stad der oude graafschap Venaissin, heeft die godsdienstige beweging plaats gehad; in de maand September 1832 bespeurde men de eerste teekenen daarvan; hoezeer men het aantal anders denkenden vergroot hebbe, hoezeer er meer dan twee honderd toehoorders bij de predikatie, door naburige leeraren gehouden, tegenwoordig zijn geweest, schijnt het echter zeker, dat de kern der protestansche kerk van Malaucene uit tien huisgezinnen bestaat, te zamen een vijftigtal personen uitmakende. Die nieuwe protestanten, onder welke men een even achtenswaardig als moedig burger, den heer *M. E. Gaudibert*, opmerkt, hebben bij de maire opgave van hunne verandering gedaan, het huis van een hunner dient, voorloopig tot kerk, en zij vragen thans eenen leeraar. Men telt onder die protestanten geene vermogende familie, maar het zijn onbesprokene burgers, die algemeene achting genieten en de Julij-instellingen opregt toegedaan zijn. Klaar is het dat die ingezetenen van Malaucene regt hebben om te verzoeken, dat hunne kerk onder de consistoriale afdeeling van Oranje opgenomen worde en het hun, middelerwijl vrij gelaten moet zijn, om hunne godsdienst uit te oefenen, zonder eenige verhindering of plagen van de plaatselijke overheid te ondervinden. Wat zal nu het ministerie onder die godsdienstige bewegingen, welke zich op menige plaats openbaren, doen? Het eenvoudigste zoude wezen, om de striktste onzijdigheid in acht te nemen en de gemeenschap en het gebruik der kerkgebouwen aan het goedvinden der meerderheid over te laten. Maar de doctrinaire geest zal eene zoo gemakkelijke zaak welligt wonderlijk in de war brengen. Waarschijnlijk is het, dat, zoo het tegenwoordige bewind blijft bestaan, deszelfs onhandig gedrag het vuur der godsdienst-geschillen zal aanblazen.

MENGELWERK.

DE NIEUW-HOLLANDSCHE SCHERPRUIKENDE POLITIE.

Voor eenigen tijd had te Paramatta een voorval plaats, hetwelk door de courant van Sidney verhaalt wordt, en de voordeelen van eene scherpruikende Politie in het helderst daglicht stelt. Een vrije Kolonist, met name *Fischer*, die in een afgelegen district der kolonie eene groote streek lands met den besten uitslag bebouwd had, werd reeds geruimen tijd niet meer op de naaste marktplaats gezien, waar hij gewoonlijk zijn vee en zijne veldgewassen ten verkoop plagt te brengen. Zijne bekenden deden onderzoek naar hem, en de opziener zijner plantaadjen, een vrijgelaten misdadiger, die het volle vertrouwen van zijnen Heer bezat, en reeds sedert verscheidene jaren bij hem gewoond had, verklaarde, dat *Fischer*, om affaires op reis was gegaan en eerst na verloop van eenige maanden zou terugkeeren. Alzoo men dezen man als den vertrouwden dienaar van den planter kende, gaf men aan zijn verhaal geloof, ofschoon de zaak aan eenigen verdacht voorkwam. Inmiddels verliep de eene maand na den andere; en *Fischer* geraakte allengs in vergetelheid, terwijl zijn opziener het goed als deszelfs eigenaar bleef besturen. Wanneer men hem echter somwijlen vraagde, hetgeen zelden gebeurde, of *Fischer* nog niet was teruggekomen, toonde hij zich zeer verwonderd over zijn lang uitblijven, en zeide, dat hij hem alle dagen verwachtte.

Op deze wijze waren er verscheiden maanden verloopen, toen een naburig Kolonist des avonds laat, van de markt terug kwam, en digt bij *Fischer's* woning voorbij ging. De hegge langs gaande, welke de plantaadje van den weg scheidde, zag hij duidelijk de gestalte van eenen man, die tegen de heining leunde, en dien hij duidelijk voor zijnen lang vermisten nabuur herkende. De Kolonist riep hem toe en groette hem bij zijnen naam; maar de gestalte keerde zich om en ging, zonder een woord te antwoorden, over het veld naar het woonhuis. De ander vervolgde zijnen weg en verhaalde te huis komende, aan zijn huisgezin en zijne buren, dat *Fischer* was terug gekomen en dat hij met denzelven gesproken had. Dit nieuws werd ras in den omtrek van Kolonist tot Kolonist verbreid, en vele bekenden en geburen kwamen in de volgende dagen om hunnen ouden vriend te bezoeken, op zijne plantaadje. De opziener van *Fischer* verzekerde echter, dat zijn Heer nog niet terug gekomen was, en scheen slechts om de vertelling van den Kolonist, die zeide *Fischer* gezien te hebben, te lagchen, terwijl hij te kennen gaf, dat de goede man op de markt misschien wel een glaasje te veel gedronken kon hebben. De naburen lieten zich echter niet zoo ligt tevreden stellen; de oude verdenking kwam weder boven, en men drong bij de overheid van het district op een naauwkeurig onderzoek aan.

Tot dit einde begaf zich de Vrederegter met zijne konstabels, van welke de een de bovengemelde Nieuw-Hollander met den scherpen reuk, *Sam* genaamd, was, en die reeds vele gewigtige diensten in het opsporen van weggeloopen misdadigers had bewezen, op de plaats, in gezelschap van eene menigte Kolonisten uit het Nepeandistrikt en den omtrek, welke de nieuwsgierigheid uitgelokt had. De Kolonist verhaalde *Fischers* gestalte gezien te hebben, gaf naauwkeurig de plaats op waar dezelve gestaan had; en de Nieuw-Hollander had de hegge naauwelijks van nabij bezigtigd, of hij ontdekte aan een paal van de heining eene donkere bruine vlek, welke hij berook, en waarop hij uitriep »bloed van den blanken man!" Zonder het geringste verwijl riep hij nu, even als een spoorhond, dwars over het veld naar eenen kleinen vijver, die zich in de nabijheid van het woonhuis bevond. Hier vond hij op de oppervlakte van het water eenig onrein schuim, hetwelk hij met den vinger er afnam en berook: »vet van den blanken man," was de terstond daarop volgende uitspraak van den onbetaalbaren policiedienaar. Nadat hij het veld in onderscheiden rigtingen had doorkruist, als of hij het spoor van eenig wild vervolgde, bragt *Sam* zijne geleiders in een klein kreupelboschje, waar hij op verscheiden plaatsen met eenen laadstok in den grond boorde, en vervolgens zeide; hier de blanke man! Men groef dadelijk op de aangewezen plaats, en vond een lijk, hetwelk voor dat van den vermisten kolonist herkend werd, ofschoon zijn hoofd verbrijzeld en hij reeds, naar den graad van verrotting te oordeelen, sedert langen tijd begraven moest zijn. Men nam dadelijk den verdachten opziener in hechtenis, die, ofschoon hij alles bleef ontkennen, door de jury te Sidney voor schuldig verklaard en tot den dood veroordeeld werd. Kort voor zijne ter dood brenging leidde hij echter eene volledige bekentenis af van zijn misdrijf; verklarende, dat hij op dezelfde plaats, waar de kolonist gemeend had, *Fischer* gezien te hebben, zijnen heer, drie maanden voor de verschijning, had vermoord, en vervolgens naar den vijver gesleept, waar *Sam* sporen daarvan ontdekt had. Nadat het lijk hier eenige dagen had gelegen, had hij hetzelve, uit vrees voor ontdekking naar het boschje gebragt, en aldaar bij nacht begraven.

ADVERTENTIËN.

(27720) Op *aanstaande* Woensdag, den 31sten dezer, des voormiddags 10 uren, zal ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden, in het Lokaal van het Geregtshof dezer Kolonie, *publiekelijk* worden VERHUURD: De Negerin KATARINA, met hare Kinderen SAMPIE, FRITS, BEBE en SARATJE, aankomende den boedel wijlen SUSANNA DE CAMPOS.

De *conditien van verhuring*, ligt ter Griffie van het Geregtshof, voor een ieder ter *visie*.

Paramaribo, den 27 Julij 1833.

N. VAN HALM Jz.,
Kustodient.

(29743) Wordt bij *publieke Inschrijving* te KOOP aangeboden, van de Plantaadje *Buijs en Vlijt*:

p. m. 5000 ℔ heele witte bast }
» 1200 » » zwarte » } KOFFIJ,
» 400 » gebroken }

in de Waag te leveren, waarvan de monsters ter Griffie van het Geregtshof dezer Kolonie te bezigtigen zijn; zullende de inschrijvings-billetten aldaar worden aangenomen tot Maandag morgen den 5den Augustus e. k., des voormiddags om *negen* uren, als wanneer dezelve door Heeren Gecommitteerde Raden zullen worden geopend. — De Kooper zal betalen voor de Koffijzakken *f* 1.

Paramaribo, den 27 Julij 1833.

JAN DE JAGER Ez. c. s.,
Sekwesters.

(29740) In den nacht van den 26sten dezer, trof ons de gevoeligste slag des levens, door het overlijden van onze teedergeliefde Moeder, ELISABETH JULIANA WILHELMINA VITT, Weduwe wijlen J. G. BÄNFFER, in den ouderdom van circa 60 jaren; van welk grievend verlies wij door dezen kennis geven aan Vrienden en Bekenden.

Paramaribo den 29 Julij 1833.

J. G. W. BÄNFFER.
F. W. BÄNFFER.

(29739) De ondergeteekende, als *Gemagtigde* van de Erfgenamen van wijlen MARIA HILLEN, Wed. JAN SEITZ, zal over *zes* weken, (de juiste dag nader te bepalen) door den Vendumeester A. SALOMONS, publiek doen verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF*, aan de *Ledemasstraat*, nagelaten door wijlen J. SEITZ.

Paramaribo, den 25 Julij 1833.

WOLTERUS GROEN qq.

(29756) Men vraagt te KOOP: 20 à 30 stuks BEKWAME *VELD-NEGERS*; — adres ten Kantore van de WelEdele Heer COLIN CAMPBELL Jr.

Paramaribo, den 29 Julij 1833.

(29734)

Kapt. J. ANDRESSEN, voerende het Nederlandsche Brik Schip *de Faam*, zal den 27sten Augustus e. k., deszelfs Brievenzak sluiten, en de reis naar *Amsterdam* aannemen.

Paramaribo, den 22 Julij 1833.

(29738)

J. B. BODEMAN, voerende het gekoperde Brik-Schip *DE GOEDE VERWAGTING*, van *Amsterdam*, is voornemens den 15den September e. k., de terugreis aan te nemen.

Beveelt gemelden Bodem aan, ter inlading van KOFFIJ en KATOEN.

(29731) Wm. MEIJER vertrekt voor zijne gezondheid.

SCHEEPS-TIJDING.

BINNENGEKOMEN.

Den 23sten Julij, de Deensche Sloep *Carolina*, Kapt. C. A. HOLBERG, van *Demerary*, passagier: de Heer *T. Green*.

Den 25sten, de Nd. Am. Schoener Kapt. DAVID, van *Kap Ann*.

Den 27sten, de Paket Oorlog-Brik *DE BRAK*, Kapt. Luitenant VRIEZE, van *Helvoetsluijs*.

Den 28sten, de Kof *de Nederland*, Kapt. KLEIN, van *Saramacca*.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.